

Orbán büntethetősége

Kerék Bárczy Szabolcs | Népszabadság | 2011. augusztus 8.

A 2002-es választási kampányban a szocialisták és a fideszesek füt-fát ígértek a választóknak: már követni sem lehetett, hogy nap mint nap ki hányadik havi nyugdíj, mekkora béremelés, jóléti juttatásemelés mézesmadzagját húzza el a választók orra előtt. A két párt gyermeteg ígérettőzsdéjén röpködtek a tíz- és százmilliárdok.

Teljesen világosan lehetett látni, hogy ezzel a demagógiával a nevezettek értelmetlen és káros politikát valósítanak meg. Értelmetlent, mert nem volt szükség a gazdaság ilyen mértékű állami ösztönzésére, és kártékonyt is, mert a kampánnyal irreális mértékűre növelték a lakossági várakozásokat, később pedig, az ígéretek betartása nyomán a költségvetési hiány és az adósság megugrásával hihetetlenül sebezhetővé tették az országot. A Medgyessy-kormány ostoba módon betartotta az ígéreteit, amikor a száznapos programokat benyújtotta az Országgyűlésnek, s a Fidesz lelkes támogatásával el is fogadtatta azokat. De, és ez egyáltalán nem melegség, Medgyessyék csak azt folytatták, amit

Orbánék 2000-ben elkezdtek: nyakló nélkül költek.

Medgyessy Péter és a szocialisták ugyanakkor nem hazudtak: azt tették kormányon, amit ellenzékben mondtak. Úgy szavaztak rájuk a polgárok, hogy tudták, kire és mire adják a voksukat. A vak is láthatta, hogy az MSZP a kampányban, majd kormányon is a jövő nemzedékek tartalékait éli föl, felelőtlen és pazarló módon elherdálja a megtermelt javakat. Mai bajaink legfontosabb okai, a száznapos programok tehát a szocialisták bűnei, s bár velük nem egyenlő mértékben, de bűnei az azokat támogató Fidesznek és, igen, az MSZP-re szavazó választóknak is.

Gyurcsány Ferenc kormánya reformokat hirdetett, melyeket részben az MSZP, részben pedig az ellenzéki Fidesz hathatósan megfűrt. Nem lett hatékonyabb az állam működése, nem csökkent a korrupció, nem vált fenntarthatóvá az oktatási, a nyugdíj-, a társadalombiztosítási rendszer, nem lettek önállóbbak az önkormányzatok, és nem kezdett el minőségi szolgáltatásokat nyújtani a központi kormányzat sem. Ebben megvan a felelősége a kormánynak, de a minden józan változtatási szándékot elgáncsoló Fidesznek is. Orbánék kivonultak munkahelyükről, a parlamentből, és forradalmi hangon hirdettek ellenállást a Kossuth téren. Gátjai voltak a józan párbeszédnek, az értelmes vitának. Gyermeteg módon viselkedtek és szembementek Magyarország nemzeti érdekeivel. Ezzel kéz a kézben jártak a szocialisták tekintélyes részével, akik szintén elleneztek a szükséges reformokat.

A kormányzás nem az abszolút jó képviselőről szól, hanem arról, hogy a végrehajtó hatalom birtokosai a maguk értékrendje szerint a közpolitikai célok között rangsort állítanak fel, és ennek megfelelő politikát folytatnak. Hacsak nem sért egy kormánytag fennálló törvényt, akkor a mások szemében rossznak ítélt döntései politikai megítélés alá esnek. Mert demokráciában egy kormányt valóban legitimál a választói akarat. Az ellenzék minden létező politikai eszközt felhasználhat annak érdekében, hogy a közvélemény figyelmét felhívja egy-egy kártékony kormányzati döntésre, és megvan a módja arra is, hogy büntetőfeljelentést tegyen, ha bűncselekményre utaló jeleket érzékel. A választók döntenek arról is, hogy hisznek-e a hazug politikusoknak és megválasztják őket, vagy többre értékelik az igazmondást és a hitelességet. Akárhogy is dönt a polgár, voksa érvényes lesz.

Az ellenfelek kriminalizálása, az ellenzéki tevékenység bünténynek való beállítása a diktatúrák működésének alapvető eleme. A huszadik században így találtak jogalapot a véreskezű diktátorok, nácik és kommunisták arra, hogy eltegyék az útból kritikusaikat. Jól ismertek a hazai példák is, elég, ha csak a második világháború utáni időszakra gondolunk: a Magyar Közösség-per, a polgári pártok leszalámizása, Nagy Ferenc miniszterelnök emigrációba kényszerítése, majd később Kádáréknak az egyéneket és társadalmi csoportokat érintő zsarolásai mind azt bizonyítják, hogy a politikai tevékenység bűncselekménnyé minősítése, akár jelen időben, akár visszamenőleges hatállyal, kizárólag a diktatúrák sajátja. Mert az elnyomó rezsimek nem ismernek alternatív véleményt, nem tisztelnek emberi jogokat, irtják a pluralizmust. Vezért és a vezér abszolút hatalmát, véleményének felsőbbrendűségét ismerik csupán. Az elnyomó rezsimeknek minden, a vezérétől eltérő vélemény veszélyforrás, amelyet akár büntetőeljárásokkal, börtönnel való fenyegetéssel is el kell fojtani.

Az elmúlt nyolc év kormányzása rengeteg jogos bírálatot érdemel. A tönk szélére jutott az ország, mert vezetői jelentős része felkészületlen vagy felelőtlen volt. De a politikai osztály nemcsak kormányzókból áll, hanem minden választott képviselőből. Sőt, a közügyekre sok politikusnál meghatározóbb befolyást gyakorol némely sajtóorgánum és újságíró, üzletember és értelmiségi. Az ő felelősségük is minősített. Akár éltetnek, akár bírálják. Az elmúlt húsz év, ahogy a korábbi nyolcvan is, mindannyiunk ilyen-olyanmértékű dicsősége vagy sara.

Orbán veszélyes vizekre tévedt, mert szaván lehet fogni. Ma ő kriminalizál, de maholnap ő válhat vádlottá. Ha sokáig feszíti a húrt, akkor a legbékésebb demokrata is arra kényszerül, hogy a Fidesz által most előkészítés alatt álló mocskos törvényeket a ma kormányzókkal szemben is alkalmazza majdan. Orbán a magánnyugdíjmeztakarítások védelmét ígérte a tavalyi kampányban, majd ellopta azokat. Jobbiztonságot harsogott, és megtépázta azt. Szabadságról papolt, majd csorbította a szabadságjogokat. Vagyis hazudott, mint a vízfolyás, és becsapta a választókat. Nekünk, demokratáknak, eszünkbe nem jutott volna, hogy ezekért büntetőfeljelentést tegyünk Orbán ellen. De lehet, hogy nem lesz más választásunk, ha ennek

a törvényi alapjait most megteremtik. Pusztá önvédelemből. Ma a hatalom a miniszterelnökök felelőségéről beszél. Orbán maga építi a saját börtöncelláját. Vajon kész lesz oda bevonulni, ha leáldozik a csillaga?

A szerző közíró, az MDF volt szóvivője